

Lydia Strong

V PASTI

V PASTI

Lydia Strong

PROLOG

Vždy jsem si o sobě myslel, že se znám a že se dokážu perfektně ovládat a chovat dle etických zásad. Stačilo ale setkání s jedním člověkem, který mě donutil přehodnotit celý můj život a začít pochybovat sám o sobě.

Rozhodnutí je na tobě. To řekl, když jsme se viděli naposledy. Ale co když se nedokážu rozhodnout?

KAPITOLA 1.

Dnešní den už nemůže být horší, vzdychnu v duchu. Nejenže firma potopila projekt, na kterém jsem pracoval přes tři týdny, ale navíc jsem zapomněl telefon ve své kanceláři a teď mi přestalo jet auto. Kde to vlastně jsem? Rozhlédnu se po ulici, ale nic mi to neřekne. Přejdu k ukazateli ulice a přečtu si její název. Oak Street. To slyším poprvé. Vůbec nevím, jak daleko jsem od našeho domu, ani jak se tam dostanu. Musím najít někde telefonní budku a zavolat servis a taxík. Z auta si vezmu peněženku a doklady, včetně asistenční karty, a zamířím do jediného klubu na této ulici, ze kterého v tuhle hodinu ještě zní hudba. Sice je to nějaký rámus, a ne hudba v pravém slova smyslu, ale aspoň vím, že tam mají otevřeno. Sejdu po příkrých schodech do suterénu a vejdu do sálu, který má na stěnách místo malby graffiti a plakáty s motivy smrtky. Podlaha je dřevěná, stejně jako stoly a židle. Vzadu v sále, aspoň podle toho, co je přes dým vidět, je kulečnick a stolní fotbal.

V klubu je navzdory této noční hodině docela dost lidí. Většina z nich je oblečená v orvaném oblečení, až na výjimky černé barvy. Já se sem svým oblekem opravdu nehodím. Ale jako analytik jedné z největších obchodních firem v zemi do práce nemůžu chodit v riflích. Ani by se to nehodilo k mému věku. Přece jen, člověk po třicítce by měl už mít nějaký styl a kulturu oblečení. Nejsem už puberták, ale ženatý muž a otec šestiletého syna.

Přejdu přes sál k baru, kde obsluhuje potetovaná holka v kůži. Má na sobě krátký top, který bych spíše nazval podprsenkou, a upnuté kalhoty, ve kterých jí musí být určitě hodně teplo. Její vlasy mají několik barev a jsou spletené do spousty copánku. Díky výraznému make-upu neodhadnu věk, ale rozhodně je mladší než já.

„Ztratil jste se?“ podívá se na mě barmanka pobaveně, když si mě všimne. Její úsměv chápu, takže jen povzdechnu.

„Ne, jen porucha auta. Máte tu telefon?“

„Jo, vzadu u hajzlíků,“ kývne hlavou kamsi dozadu.

„Díky,“ vydám se tím směrem, kde najdu počmáraný přístroj zavěšený na dvou hřebících na rozbité stěně. Jestli ten půjde, tak to bude malý zázrak. V peněžence najdu asistenční kartu a pár drobných, a po očištění sluchátka svým kapesníkem zavolám na číslo svého servisu. Telefon se kupodivu rozjede a za chvíli mi hovor spojí.

„Dobrý den. Jak vám mohu pomoci?“ ozve se melodický ženský hlas v telefonu.

„Dobrý den. Přestalo mi fungovat auto. Potřeboval bych ho odtáhnout do servisu a opravit.“

„Vaše jméno a číslo vaší karty?“

„Simon Parker a číslo je 8745894,“ odpovím jí.

„Děkuji. Jedná se tedy o Opel Vectra tmavě modré barvy?“ přečte mi informace z mé karty.

„Ano, to je ono.“

„Kde je auto nyní?“

„Na Oak Street, před obchodem s potřebami pro zahrádkáře,“

vzpomenu si, kde jsem ho zaparkoval.

„Vyzvedneme ho tam během hodiny. Víte, jaká je závada?“ slyším klapání kláves, jak zadává údaje do počítače.

„Ne, ale před dvěma dny se mi rozsvítila kontrolka motoru. O víkendu jsem chtěl zajet do servisu, ale nevydrželo to,“ vysvětlím jí.

„My se na to podíváme. Budete chtít půjčit náhradní vůz?“ nabídne mi. Jsem dobrý klient, který nikdy neměl dopravní nehodu ani žádné potíže. Navíc si platím poměrně vysoké pojištění, takže mám i nárok na náhradní vozidlo a veškeré doplňkové služby, které pojišťovna nabízí.

„Ne, pokud to bude opraveno do neděle. Pokud to potrvá déle, tak ano.“ Bez auta bych nevydržel, musím se nějak dostávat do práce a domů, a protože mám nepravidelnou pracovní dobu, nemůžu jezdit hromadnou dopravou.

„Dobře, budeme vás informovat. Bude to vše?“

„Ano, děkuji. Na shledanou.“

„Příjemný zbytek dne,“ popřeje mi a zavěsí.

Příjemný zbytek dne? Do konce dne zbývá asi dvacet minut a to se snad nic hrozného už nepřihodí.

Objednám si rovnou i taxi, a než přijede, rozhodnu se dát si aspoň něco k pití. Normálně piju jen víno, ale dnes potřebuji něco ostřejšího. Nechápu, jak mi mohl ředitel zamítnout ten projekt. Pracoval jsem na něm tak dlouho a vypadalo to tak nadějně.

„Co to bude?“ zeptá se ta potetovaná barmanka. „Pivo?“

„Ne, něco silnějšího.“

„Průser?“ zeptá se, když vezme láhev se zlatou tekutinou a nalije ji do panáka, který přede mě postaví.

„Ne,“ zavrtím hlavou, nehodlám se svěřovat cizímu člověku. Vezmu si panáka a vypiju ho na ex. Kupodivu to nepálí, naopak to příjemně sklouzne do krku a zahřeje mě to v břiše.

„Ještě jednou,“ poprosím.

„Fajn, ale víc než dva panáky si nedávejte. I když se to nezdá, je to dost silný,“ podá mi znovu skleničku.

Znovu panáka vypiju naráz a ucítím to příjemné teplo, díky kterému zapomenu na ten dnešní příšerný den. Vytáhnu z peněženky peníze a podám je dívce, aby snad neměla strach, že uteču bez placení. Poté se zvednu, abych se šel opláchnout na záchod. Když si stoupnu, tak se se mnou k mému překvapení místnost zhoupne. Asi bylo to pití vážně silnější, než se zdálo po prvním ochutnání. Navíc jsem od poledne nic nejedl, takže na prázdný žaludek to taky nebylo moc dobré. Asi bych se měl najíst, ale nevypadá to, že by tady vařili něco, co by mi chutnalo. Na připálená vejíčka a tousty nebo brambůrky nemám chuť. Tyto nezdravé a mastné věci nemám rád. Ani já a ani má žena to nedovolujeme jíst našemu synovi Montymu.

Na záchod se dostanu jen díky tomu, že se přidržuji stěn. Musím si opláchnout obličej, abych se rychle probral. Nechci domů přijet opilý. Nahnú se nad špinavé umyvadlo a pustím studenou vodu. Párkrát ji naberu do rukou a opláchnu si obličej, ale nepříjde mi, že by to nějak pomohlo. Pořád se mi točí hlava a cítím, jak na mě alkohol

působí čím dál více. Toto není dobré, potřeboval bych si sednout, ale není kde a na tu špinavou podlahu si opravdu nesednu. Opřu se aspoň rukama o umyvadlo a zvednu tvář k popraskanému zrcadlu před ním. To by mi ještě chybělo, opít se ve všední den, ve svém věku a postavení.

Naposledy si opláchnu obličej a vodu vypnu. Tohle mi nepomůže. Opravdu si musím sednout a něco sníst, nebo mi bude vážně špatně. Určitě tu budou mít nějaké sušenky, které by mi mohly pomoci. Narovnáám se a zkusím se vydat ke dveřím, ale celá místnost se nakloní na pravou stranu. Poslední, co si vybavím, je, jak mně chytanou mužské ruce, a pohled světle hnědých očí.

KAPITOLA 2.

Zazvonění budíku připomíná výbuch granátu. Aspoň tedy mé hlavě, která má otřesnou kocovinu. Nahnu se a budík vypnu, než mi upadne hlava. Poté se unaveně položím zpět na postel. Vím, že nesmím usnout. Ta bolest by mi to ani nedovolila. Jen si potřebuji na chvíli oddechnout a vzpamatovat se.

„Už jsi vzhůru?“ ozve se ode dveří hlas mé ženy. „V kuchyni máš snídani.“

Jakmile zavře dveře od naší ložnice, pokusím se zvednout, ale zabrání mi v tom dvě věci. První je nesnesitelná bolest a tíha hlavy. Tou druhou je bolest mnohem níže. Já jsem včera spadl, že mě bolí zadek? Asi ano, vybavuji si, jak jsem padal, ale měl jsem pocit, že mě někdo chytil. Asi se mi to jen zdálo. Nebo jsem upadl víckrát. Takový výpadek paměti mám poprvé! A také jsem se poprvé takto opil! Ani na střední nebo vysoké jsem kromě pár piv nepil. A teď, ve svých třiceti třech letech, jsem si to musel asi vynahradiť.

Pokusím se znovu zvednout a tentokrát se mi to dokonce povede. Ten zadek bolí snad víc než ta hlava. To jsem upadl z těch příkrých schodů v tom špinavém klubu? Zřejmě ano. Nijak jinak si to nedovedu vysvětlit. Ty schody byly velice příkré. I střízlivý člověk by s nimi měl problémy.

Dopotácím se do koupelny, kde si svléknu svoje spodní prádlo, které jsem měl na sobě už včera. Když ho vyhazuju do koše na prádlo,

všimnu si, že vzadu mám skvrnu od krve a od exkrementů. Asi jsem vážně upadl a přitom jsem se... Ale není to nic hrozného, té krve je tam víc než toho druhého. Boxerky vyhodím do koše na odpadky a vlezu pod sprchu, kde si navolím teplejší vodu. Ráno se v obvyklý den sprchuji studenější, abych se probral. Dnes na to ale fyzicky nemám.

„Jak jsem se dostal domů?“ zeptám se Rity u jídelního stolu. Ještě že máme polstrované židle, už takto mám problém sedět.

„Přivezl tě taxík,“ odpoví mi a podá mi talíř s francouzskými toasty. „Kde jsi nechal auto?“

„Porouchalo se,“ vzpomenu si. „Odvezli si ho do servisu.“

„Proč ses opil?“

„Ten projekt, na kterém jsem teď pracoval, mi firma zamítla. Auto mi přestalo jet a telefon zůstal v práci,“ vzdychnu a napiju se kafe. „Měl jsem toho dost, a když jsem čekal v baru na odvoz, tak jsem si dal skleničku.“

„To je mi líto, žes měl hrozný den, ale nemusel ses kvůli tomu opíjet,“ podívá se na mě mírně vyčítavě.

„Nejedl jsem celý den, tak mi to stouplo do hlavy,“ natáhnu se pro aspirin, který mi Rita podává, a s vděčností jej zapiju. „Budu si dnes muset půjčit tvoje auto.“

Rita našťestí ví, jak moc auto potřebuji. Ona pracuje v cestovní kanceláři, má pevnou pracovní dobu a autobus jí jezdí prakticky od práce.

„V pondělí už snad budu mít auto v pořádku,“ řeknu jí, když odnáším talíř s hrnkem do dřezu.

„Odvezeš dneska Montyho do školy?“ zeptá se mě Rita.

„Na kolikátou má být ve škole?“

„V osm. Hned ho jdu vzbudit,“ zvedne se ze židle a odejde vzbudit našeho šestiletého syna Alexandra, kterému všichni odmala říkají Monty.

Zavřu oči a promnu si prsty spánky, ve kterých mně bolestivě tepe.

Hnědé oči... Stříbrný kroužek ve rtu... Náramek s obrázkem myši...

Tričko s hadem... Cizí ruka na mém opasku...

„Ahoj tati,“ ozve se za mnou hlas mého syna.

„Ahoj. Pospěš si s tou snídaní. Dnes tě vezu do školy já, tak ať to stihneme,“ pobídnu ho.

Monty si sedne ke stolu a zakousne se do toastu. Přitom si mě důkladně prohlíží.

„Tati, vypadáš nějak pomačkaně.“

„Dnes mi není dobře,“ odpovím mu, myšlenkami pořád u té cizí ruky. Co to bylo? Asi to bylo, jak mě chytal ten... ten, který mě chytal. Kdo to byl?!

„Jsi nemocný?“

„Ne, to přejde,“ ujistím ho.

„Nejseš nakažlivej?“ vyzvídá a Rita ho hned opraví.

„Nakažlivý! Tatínkova nemoc není nakažlivá, takže se nemusíš bát,“ podá mu při výkladu jeho svačinu v malém boxu.

„Raději už pojedeme,“ kývnu na Montyho a sám se vydám pro své věci. Do brašny si přidám noviny a čipovou kartu, abych měl přístup do všech místností v naší firmě. Bez ní bych se nedostal například do

archivu nebo serveru.

Montyho vyložím u jeho základní školy. Nadšeně vyběhne z auta, na zádech tašku, která je pomalu větší než on sám. Pořád je v tom věku, kdy školu považuje za vzrušující věc, kde se naučí hodně dospěláckých věcí. Také s ním zatím nemusíme bojovat, aby sem chodil, ale nedělám si iluze, že tato fáze bude trvat dlouho. Já sice do školy chodil rád, ale byl jsem výjimka. Většině mých spolužáků vadilo vzdělávání a pravidelný řád, já v tom naopak viděl určitou jistotu. Pravidla jsem znal již z domu a nedělalo mi problém je dodržovat. Od toho přece byla stanovena.

Cestou do práce se snažím vyhýbat nerovnostem na silnici, aby mě tolik nebolelo pozadí. Hlava už naštěstí přestala, to asi díky prášku, ale ta druhá bolest je pořád stejně silná. Navíc se mi chce i docela spát, protože jsem neměl svých sedm hodin spánku, které potřebuji, abych bez problémů fungoval.

Naše firma je ve velké kancelářské budově v obchodní části města. Mé oddělení je v desátém poschodí výškové budovy, ze které je krásný výhled na západní stranu města. Na tomto poschodí jsem jeden ze šéfů. Vedu analytické oddělení, které má na starosti výzkum trhu a další plány. Ekonomické oddělení vede ekonomický ředitel Nikolas Berger, ten také sídlí na našem patře. Ostatní vedení, které zahrnuje generálního ředitele, personální a právní oddělení, má kanceláře o patro výš.

„Dobré ráno,“ pozdraví mě recepční, sotva vyjedu výtahem.

„Dobré,“ kývnu jí a projdu našim patrem až k mé kanceláři.

Cestou mě všichni zdraví a já jim klidně odpovídám. Kromě své sekretářky Marie a Nikolase se s nikým moc nebavím. Zastávám názor, že šéf by se neměl moc kamarádit s podřízenými, protože to narušuje jeho autoritu a respekt.

Jakmile vejdu do své kanceláře, přijde za mnou Marie. Je jí něco přes čtyřicet pět let a je velice schopná. Za těch pět let, co tu pracuji, nikdy nechyběla a nikdy ani nechybovala. Vždy nosí upravené kostýmky a své vlasy má sčesané většinou do drdolu nebo copu. Pokud vím, tak má dospělou dceru, která studuje na státní univerzitě.

„Dobré ráno, pane Parkere,“ usměje se na mě.

„Dobré ráno, Marie. Prosím o kávu,“ požádám ji jako každé ráno, a zajdu do své kanceláře. Než mi Marie donese kafe, sednu si do kancelářského křesla, opřu si hlavu o opěradlo a unaveně zavřu oči. Proč jsem si nevzal volno? V tomto stavu toho stejně moc neudělám. Ale být nemocný nemám ve zvyku.

„Tady je ta káva,“ vyruší mě Marie z klimbání.

„Děkuji,“ hned se po šálku natáhnu a usrknu horkou tekutinu.

„Je vám dobře?“

„Ano, jen mě trochu bolí hlava,“ ujistím svoji pravou ruku, že jsem v pořádku, i když to není pravda. „Co nás dnes čeká?“

„Pan Berger vás sháněl, ale neřekl, co potřebuje. Po obědě je porada vedení. Jinak je dnes klid.“

„Děkuji, Marie. Nikolasovi zavolám,“ propustím ji a zvednu služební telefon na mém stole.

„Berger,“ zvedne mi na druhém konci Nikolas svůj telefon.

„Tady Simon, prý jsi mě sháněl.“

„Ano. Máš teď čas?“

„Ano, do porady jsem volný.“ Můj projekt, do kterého jsem vložil tolik energie a času, už neexistuje.

„Za chvíli se stavím.“

„Dobře.“

Než přijde, vypiju si kávu. Naštěstí firma nešetřila na dobrém kávovaru. Myslím, že tušili, že dobré kafe bude opravdu potřeba.

„Dále,“ pobídnu klepajícího. Do místnosti vejde v na míru šitém obleku náš ekonomický ředitel Nikolas Berger, který pro tuto firmu dělá už patnáct let. Je mu čtyřicet let, je stejně vysoký jako já a dle ženského osazenstva kanceláře je velmi přitažlivý. Ale všechny mají smůlu, protože už přes dvacet let žije se svým partnerem a jejich synem, kterého si pořídili díky náhradní matce.

„Ahoj Simone,“ kývne mi a posadí se do křesla naproti mně k mému pracovnímu stolu.

„Dobré ráno Nikolasi. Cos potřeboval?“

„Ředitel mi řekl, že odpískal ten tvůj projekt.“

„Ano,“ přitakám pochmurně.

„Je mi to líto. Asi tě to naštvalo.“

„Trochu ano.“ Tedy pořádně, ale nehodlám si stěžovat.

„Ředitel chce, abychom se podívali po dalším projektu, do kterého bysme mohli investovat. Proto jsem tady. Má tvoje oddělení nějaké analýzy, které podniky by byly dobré na investice?“ podívá se na mě věčně. Nikolas nikdy nebyl na osobní věci. Dokonce ani netuším,

jak se jeho partner a syn jmenují. Práci a osobní život odděluje, což mu schvalují, a také to tak praktikují.

„Díval jsem se na místní továrnu na zpracovávání odpadu. Poslední dobou stagnují. Dokonce ani nevyužívají státní dotace a pobídky, díky kterým by ušetřili milióny. Navíc jejich pozemky jsou v lukrativní oblasti, ve které se za posledních pár let zvedla cena pozemků skoro o 28 %,“ sdělím mu informace.

„Kdy budeš mít tu analýzu, abychom se na to mohli podívat my?“ zeptá se Nikolas. Po analýze podniku vždy předáme data ekonomickému oddělení, aby se podívalo na případné náklady a výnosy, a poté celistvou zprávu předložíme představenstvu.

„Tak do měsíce ti ji předložím.“

„Dobře. Máte i jiné návrhy na investice?“

„Máme ještě dva projekty, ale podle prvotních poznatků je tento nejvýnosnější,“ pokrčím rameny. „Jestli ale budeš chtít, můžeme je předložit také.“

„Raději ano. Bylo by dobré mít něco v záloze,“ přikývne Nikolas a zvedne se k odchodu.

Vnitřním telefonem si zavolám svého podřízeného Mosana, abych mu zadal další úkoly.

„Pane Parkere?“ nakoukne mi do kanceláře.

„Posaď se, Mosane,“ ukážu mu na křeslo. „Jak je na tom ta analýza podniku s odpady?“

„Vypadá to dobře. Čísla jsme ověřili z několika zdrojů. Jsou vážně zralí na převzetí, protože se propadají do červených čísel,“ odpoví mi

on. Je přibližně mého věku, o pár centimetrů menší, ale oproti mně je otlejší. Lišíme se i barvou vlasů, on je má černé a kudrnaté.

„Chci ji mít na stole do měsíce.“

„To bude určitě, už teď jsme v předstihu.“

„A co ty ostatní návrhy?“

„Máme tam ještě tu designérskou firmu a daňové poradenství,“
přikývne Mosan.

„Jak to vypadá s nimi?“

„Pospíšíme si.“

„Dej si načas s ověřováním dat. Nechci žádné podvody a zkreslené informace,“ řeknu přísně. Firmy, které jsou v problémech, často falšují svoje účetnictví, aby investoři nevěděli, jak špatně na tom jsou, a tím pádem z nich nestahovali svoje peníze.

„Nebojte, pane,“ kývne znovu a odejde pryč.

Do oběda analyzuju trh, abych se podíval, zda se nenaskytne nějaká příležitost pro dobrou investici.

„Pane Parkere, co si dáte k jídlu?“ ozve se Marie přes reproduktor.

„Něco lehkého. Ještě mi není moc dobře,“ poprosím. Hlava je na tom dobře, žaludek je pořád na vodě a sezení se stále nezlepšilo.

Marie mi k jídlu přinese salát s toasty. Pak si zajdu na záchod, kde si znovu opláchnu i obličej, abych se probral. Myslím, že kdybych byl o pár let mladší, tak by se mě ta kocovina tak nedržela. Některé věci

se holt časem mění.

Při zapínání kalhot si všimnu, že mám na podbřišku nějaký flek. Co to je? Skloním se, abych se podíval pozorněji, co to tam mám, když... To je cucflek! Jak se na tohle místo dostal cucflek? Včera tam ještě nebyl a Rita mi nikdy nic podobného neudělala! Já... přece jsem včera... V baru byla jen ta barmanka, ale s tou jsem určitě nic neměl. Navíc, Ritě jsem nikdy nevěrný nebyl a ani mě to neláká. Ale jak se to tam tedy dostalo? Přemýšlím cestou ze záchodu. V tom stavu jsem přece nebyl ničeho schopný, napadne mě, když si sedám do křesla. Při dosedu sebou cuknu, jak mě zase zabolí zadek, a přesně v tu chvíli mi to dojde! Ta krev a špína na prádle, ta bolest vzadu... Já... Já... Já měl sex s mužem! Nebo spíš, někdo mě zneužil, když jsem byl opilý! Udělá se mi tak zle, že málem vyzvracím svůj oběd. Tohle se mi přece stát nemohlo! Přece musí být jiné vysvětlení! Kdybych spal s mužem, tak bych si to pamatoval! Musel bych to cítit, ne? Vždyť to není úplně bezbolestné. Navíc, při sexu se člověk pohybuje, takže bych se probral.

„Marie?“ stisknu třesoucím prstem tlačítko na telefonu.

„Ano?“

„Mám zítra ráno nějaké jednání?“

„První máte až v devět hodin,“ odpoví mi moje pravá ruka.

„Dobře. Můžete mě objednat na sedmou hodinu k mému praktickému lékaři?“ požádám ji.

„Hned to zařídím.“

„Děkuji.“

Musím zjistit, jestli to je pravda. A také to, kdo to byl! Ale jak to udělám, to vážně nevím.

Celý den mi v hlavě kolují hrůzostrašné scénáře, kdy mě nějaký starý potetovaný zvrhlík zneužívá, a já jsem v bezvědomí a nemůžu se bránit. Vždyť je to trestný čin! Ten člověk by měl být ve vězení. Co když mě něčím nakazil?!

Z hrůzných představ mě probere zvonění mého mobilu.

„Ano?“

„Simone? Prosím tě, nezapomeň vyzvednout Montyho ze školy, když já nemám auto,“ ozve se ve sluchátku hlas mé ženy.

„V kolik končí?“

„Ve dvě hodiny, ale pak má hudební kroužek. Ve čtyři hodiny bude hotový. Stihneš to?“

„Ano, skončím tu dřív, stejně mi není dobře. Ale zítra ráno musím k doktorovi. Na preventivní prohlídku,“ vyhrknu rychle lež, která mě právě napadla. „Takže ho nebudu moct vzít do školy.“

„Na kolikátou tam jsi objednaný?“

„Na sedmou hodinu.“

„Jak dlouho to asi bude trvat? Že by ses pak stavil doma a Montyho vyzvedl,“ napadne Ritu.

„Vůbec netuším. Nemůžeš se pro jistotu domluvit s Jasminou, že by ho vzala s Rashuem?“ vzpomenu si na naši sousedku a jejího

desetiletého syna, se kterým Monty kamarádí.

„Zeptám se jí. Nezapomeň vyzvednout malého a ahoj doma.“

„Ahoj,“ rozloučím se s ní a po položení telefonu si raději na papírek napíšu, že mám vyzvednout své jediné dítě.

V práci se už nemůžu na nic soustředit, protože mě neustále pronásledují hrůzné představy toho, co se mohlo včera v noci stát. Sice se stále utěšuju, že jsem opravdu jen spadl, ale už tomu moc nevěřím. Každopádně, než zjistím pravdu, tak nesmím s Ritou nic mít. Nechci, aby se něco přihodilo i jí. Pokud mě ten hnusák něčím nakazil, tak ať se jí nic nestane.

Měsíční schůzi vedení prakticky nevnímám a ani se k ničemu nevyjadřuji. Generální ředitel si asi myslí, že jsem naštvaný na zmařený projekt, ale to je teď to poslední, co mě trápí. V mé hlavě se odvíjejí ty nejhorší scénáře. Od toho, jak si mě přitom někdo natáčí, přes to, jak se na mě vystrídá více mužů, až po nakažení různými nemocemi. Je mi z toho na zvracení.

„Tati?“ zašeptá ze zadního sedadla hlas mého syna a tím mě probudí z mých myšlenek.

„Co je, Monty?“ podívám se na něj přes zrcátko.

„Musím do těch houslí vážně chodit?“

„Tobě se tam chodit nechce?“

„Ne, housle jsou hnusný. Vždyť hrozně vržou a ani nejsou

frajerský,“ mračí se na mě v zrcátku.

„Vrzat přestanou, až se na tom naučíš,“ utěším ho, i když s ním v duchu souhlasím. Tohle byl Ritin nápad, já bych ho raději viděl v nějakém sportovním kroužku.

„Ve škole se mi za to budou smát.“

„Posmívají se jen hlupáci.“

„Jenže ve škole je hlupáků většina lidí,“ argumentuje kupodivu rozumně Monty.

Toto už raději nekomentuju a domů dojedeme v klidu.

„Jedl jsi ve škole?“ zeptám se ho, když vyjedeme do našeho bytu.

„Jo.“

„Tak si udělej úkoly, než bude večere,“ pobídnu ho a sám zajdu do svojí malé pracovny, kterou jsem si zřídil místo druhého dětského pokoje. Dnes se ale místo práce dívám na internetu na přehled pohlavních chorob a následků análního sexu. Všechny příznaky toho, že jsem byl zneužitý, souhlasí, zatímco u chorob je nutná určitá doba trvání nemoci.

Rita přijde asi za hodinu a udělá nám večeri, kterou sním automaticky a ani při tom nevnímám Montyho, který se snaží svoji maminku přesvědčit, že do houslí chodit nechce. Ve sprše se znovu podívám na cucflek na svých tríslech. Co mi tam asi dělal, že tam zanechal tu značku? Asi mě kromě znásilnění obtěžoval i jinak. On

mě líbal i na těchto místech? To je divné! Rita mě tam také občas líbá, ale to je přece moje žena.

V posteli mi moje žena zajede rukou pod tričko na spaní. Rychle jí tu ruku vytáhnu, aby mně náhodou to tričko nevyhrnula a neuviděla něco nežádoucího.

„Ještě mi není moc dobře,“ omluvím se jí. „Domluvila jsi se s Jasminou?“

„Ano, říkala, že Montyho vezme.“

„To je dobře. Mám kluky vyzvednout odpoledne, nebo je také vezme?“ zeptám se ještě Rity.

„Vyzvedne je Jasmina.“

„Dobrou noc,“ pokusím se na ni usmát.

„Dobrou noc,“ dá mi pusu a pořádně se přikryje, aby se jí dobře spalo. Já mám ke spánku daleko, pořád mi to v hlavě koluje.

KAPITOLA 3.

„Dobré ráno, pane Parkere,“ usměje se na mě sestřička, sotva vejdu do dveří čekárny svého praktického doktora. Je to elegantně vybavená místnost s příjemným zeleným vymalováním a koženými křesly. Na zdi nejsou žádné odstrašující obrázky, které zpodobňují následky různých nemocí. Místo toho jsou zde tři reprodukce slavných obrazů a velké hodiny ve starém stylu.

„Dobrý den,“ pozdravím sestřičku. Je to vkusně nalíčená a učesaná černoška v bílém stejnokroji s malou visačkou na prsou.

„Můžete jít rovnou do ordinace, pan doktor již na vás čeká,“ pokyne mi ke dveřím za sebou.

Se staženým hrdlem vejdu do místnosti, kde sedí šedovlasý muž, který je již pátým rokem mým doktorem. Předtím jsme bydleli jinde, v malém městečku, kde každý o každém všechno věděl. Tam opravdu nevím, jak bych tuto situaci vysvětloval.

„Dobré ráno. Posad'te se,“ pokyne mi k židli před svým stolem. „Co vás trápí?“

„Potřeboval bych krevní testy na pohlavně přenosné choroby,“ zahuhlám zahanbeně.

„Jistě,“ přikývne doktor Fester. „Máte nějaký důvod se obávat toho, že jste se nakazil?“

„Já jsem... Já...“, a dál mi to nejde. Vážně ze sebe nedokážu dostat tu hnusnou větu, kterou jsem si doma několikrát nacvičoval. Nejraději

bych to napsal na nějaký lístek a ten podal panu doktorovi. Jen abych to nemusel vyslovit.

„Pane Parkere?“

„Já jsem s... Včera v noci jsem byl opilý a nepamatuji si moc, co se stalo, ale podle všeho... Jsem... Měl... Sex. S neznámou osobou,“ podaří se mi konečně se vymáčkout.

„Rozumím,“ přikývne pan doktor.

„Stalo se mi to poprvé!“ vyhrknu rychle, aby si snad nemyslel, že je u mě tato situace běžná. Nikdy, nikdy předtím jsem se neopil a ani jsem neměl známost na jednu noc!

„To je v pořádku,“ uklidňuje mě klidným hlasem lékař. Asi je za svoji dlouhou praxi zvyklý na ledasco. A také je zřejmě proti lékařské etiketě pacienty odsuzovat.

„Také...“ Když už jsem tady, tak bych to měl dotáhnout do konce a zjistit celou pravdu.

„Ano?“ pobídne mně znovu pan Fester, když se zastavím.

„Já bych potřeboval zjistit, jestli k tomu opravdu došlo.“

„To bohužel nezjistím. Pokud jste měl pohlavní styk se ženou, tak by to šlo zjistit, jedině kdyby přišla ona.“

„Já se... Bojím, že to nebyla... Žena,“ zašeptám. V puse mám naprosté sucho.

„Prosím? Neslyšel jsem vás.“

„Já si myslím, že... že... že to byl... muž, kdo mě...“ Zavřu oči, jako by to snad mohlo pomoci.

„Aha,“ vydechne pan doktor.

„Šlo by to zjistit?“ zeptám se po chvíli ticha. Asi se mi přece jen podařilo pana doktora zaskočit. Oči již otevřu, ale na pana doktora se nepodívám.

„Vy jste byl ten příjemce?“

„Zřejmě ano,“ přikývnu s pohledem upřeným na jeho stůl.

„Máte nějaké potíže? Nebo indicie, na jejichž podkladě přepokládáte, že k tomu došlo?“

„Mám... mám bolavé... pozadí a... také cucflek na tříslech,“ zrekapituluji.

Teď si vyčítám, že jsem sem chodil! Ano, asi bych jinak nezjistil pravdu, ale je to tak trapné! Nejraději bych se zvedl a utekl odsud pryč.

„Tak si svlékněte kalhoty a opřete se rukama o vyšetřovací lůžko,“ pokyne mi lékař rukou. Když to splním, přejde zezadu ke mně a mírně mi odtáhne pŕlky od sebe. Zaryji ruce do igelitu, kterým je lůžko pokryto. Toto je ta nejtrapnější chvíle mého života!

„Zkuste se trochu uvolnit,“ pobídne mě pan Fester.

Povol, nebo tě to bude jen bolet.

„Ještě vezmu vzorek zevnitř a bude to,“ ozve se mi za zády.

Už jsem vevnitř, teď už to bude dobrý.

„Můžete se obléci.“

Co to bylo za ten druhý hlas v mé hlavě? Komu patřil? Zněl tak mladě a zadýchaně. A určitě byl mužský. Mohl to být on? Ten... Kdo to udělal?

„Pane Parkere?“

„Ano?“ cuknu sebou a otočím hlavu k doktorovi, který mě mírně

znepokojeně pozoruje.

„Oblečte se a posaďte se zpět na židli.“

„Promiňte, já jen...“ Větu nedokončím, raději si hned nandám kalhoty a sednu si ke stolu.

„Takže, podle vnějšího ohledání jste měl pravdu. Kolem rekta, jak z vnějšku, tak i z vnitra jsou patrné oděrky, které svědčí o průniku. Také máte mírně roztažený svěrač, takže... Takže bych se klonil k vaší diagnóze. Sestřička vám vezme krev a my ji pošleme na testování. Také výtěr půjde do laboratoře, zda tam nenalezneme sperma. Výsledky by měly být za týden. Na to namožení vám dám masť,“ začne mi vyplňovat recept.

Takže já jsem byl opravdu znásilněný? To je jako špatný vtip, noční můra, která se přece nemůže stát právě mně! Vždy jsem se vyhýbal jakýmkoli extrémům nebo špatnostem, nikdy jsem nepil, nebral drogy ani nestřídal partnerky, nikdy jsem ani nepřekročil povolenou rychlost! A najednou se mi stane něco takového?!

„Pane Parkere, hodláte to oznámit na policii?“ vyruší mně z myšlenek hlas pana Festera.

„Ne!“ V tom mám naprosto jasno! Nikdy bych to nemohl někde rozebírat a pak... Já se ani doopravdy nechci dozvědět, kdo to udělal. Neumím si představit nikoho, kdo by toho byl schopný! Musel to být někdo psychicky narušený a s někým takovým se nechci setkat! Nechci vidět toho, kdo se udělal na mém bezbranném těle. Teď, když jsem zjistil, že je to vážně pravda, tak se mi nechce podívat se tomu člověku do očí! Dokud to byla pouze hypotéza, tak jsem chtěl vědět,

kdo mi to udělal, ale když se z toho stala skutečnost, tak tu pravdu nechci znát. Raději zbaběle couvnu a pokusím se zapomenout, než abych musel něčemu takovému čelit. Představa, že bych musel na policii nebo u soudu čelit tomu muži a dívat se do jeho zvrhlých a posměšných očí, je nesnesitelná. Určitě by i tvrdil, že to bylo dobrovolné nebo něco podobného! Jak bych vyvracel, že nejsem homosexuál a nikdy jsem s mužem nic neměl? Moje pověst by byla zničená.

Co by tomu řekla Rita nebo moje rodina? Nebo kdyby se to dokonce dostalo do firmy?! To bych opravdu nevydržel. Musel bych změnit práci a odstěhovat se. Navíc nevím, jestli by se mnou Rita zůstala. Ano, je to spolehlivá žena, která mě nikdy nezahlavila, ale dokázala by rozdýchat, že

její muž byl zneužitý nějakým mužem? Já v jejím případě bych s tím měl vážné problémy.

„Rozumím. Stavte se tu za týden,“ podá mi doktor recept a já se vypořádám z ordinace.

Tohle se nikdy nikdo nesmí dozvědět!